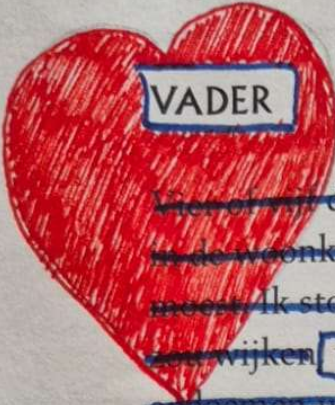
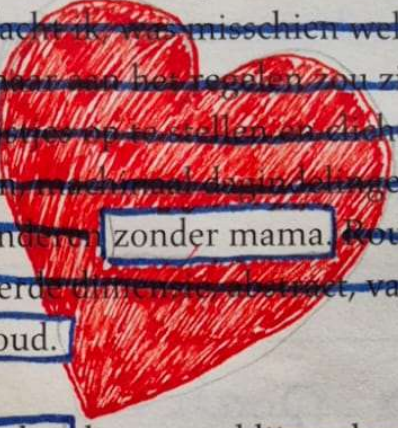

VADER

Wie of wat dagen na haar dood zat ik in mijn eentje in de woonkamer me af te vragen hoe het verder moest. Ik stommelde wat rond, wachtend tot de schok zou wijken, wachtend tot er iets van structuur zou opdoemen uit de quasi geregeldheid waarin de laatste dagen waren verstreken. Ik voelde me gesloopt. De kinderen lagen te slapen. Ik dronk. Ik rookte sjekkies uit het raam. Het voornaamste gevolg van het feit dat zij er niet meer was, bedacht ik, was misschien wel dat ik voortaan alleen nog maar aan het regalen zou zijn, alleen nog maar bezig lijfjes op te stellen en clichés van dankbaarheid uit te delen, misschien dat dingen te bedenken voor kleine kinderen, zonder mama. Kouw, voelde als iets uit een vierde dimensie, abstract, vagelijk vertrouwd. Ik had het koud.

De vrienden en familieleden die waren blijven hangen om te troosten waren naar huis gegaan naar hun eigen levens. Toen de kinderen naar bed waren had het huis geen betekenis meer. Niets bewoog.

De dag ging en ik zette me schrap voor nog meer hulp. Nog een lasagne, wat boeken, een knuffel, bakjes met kant en klare maaltijden voor de jongens. Vanzelfsprekend was ik inmiddels een kenner van het

Vader

Vader

dood

wachtend

wachtend

laatste dagen verstreken

gesloopt

rookte sjekkies

alleen

zonder mama

koud

familieleden troosten

het huis

niets bewoog

schrap voor hulp

een knuffel